

КОКИЧЕТО ЦЪВНАЛО

Кокичка бѣ девойка бѣлолица,
но имаше си мащеха най-зла,
и тя изпрати щерка-хубавица
за ягоди въ студената гора.

— Но маминко, где ягоди срѣдъ зима?

Чуй вѣтърътъ какъ яростно пици!

— Не отговаряй, а върви, знамъ — има,
на кошника и пълень го върни!

Кокичка самъ-сама на пжтъ замина.
По бузитѣ замръзваха сълзи.
Навредъ бѣ снѣгъ и никаква пъртина
не водѣше къмъ черната гора.

Едвамъ можѣ полето да измине,
че като вълкъ я хапѣше студа.
Кокичка спрѣ край джбъ да си почине
и отъ умора кротичко заспа.

И въ своя сънь тя пролѣтъта самичка
видѣ какъ спрѣ съ усмихнати очи.
— Ела при менъ! — прошепна на Кокичка,
ще бждешъ моя пратеница ти!

Стани на цвѣте бѣло и любимо,
и щомъ те видятъ малкитѣ деца
да викатъ: — Хай, върви си, бабо Зимо,
че иде вече — иде пролѣтъта

Богданъ Овесянинъ

